

και οι στίς γλυκειές ώρες του πρόσκαιρου θανάτου. Κάθε γαλήνια άναπνοή τους είναι μιά έκδικητή κραυγή κ' ένα ράπισμα...

ΑΠΟΓΝΩΣΗ

Βρήκα άγρυπνισμένο τὸ ναύτη στὸ γιαλό, χλωμὸ καὶ δακρυσμένο. Νεκρὸς ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ του μπρὸς σὲ μιὰ γαλήνια Ἄπριλιάτικη αὐγή. Τὰ καράβια μὲ τάνοιχτὰ πανιά ἔμεναν ἀκίνητα καὶ μονάχα ὁ σκύλλος ἐγαύγιζε καὶ οὐρλιαζε λυπητερά.

Ἔπιασα τὸ χέρι τοῦ ναύτη καὶ τὸν ἐρώτησα γιατί σέρνεται θλιμένος κ' ἐκστατικὰ κοιτάζει στὸ βῆθος τοῦ πελάου.

— Μ' ἀπάτησε ἡ γυναίκα μου καὶ ἡ ἐρωμένη μου ἔφυγε κρυφά. Μαχαίρι δολοφονικὸ ἢ ἀπιστία, μὰ ἡ φυγὴ τῆς ἐρωμένης ἀδιάκοπο μαράζι, φωτιὰ διαβολικὴ ἀνάμεσα σὲ καρδιὰ καὶ νοῦ.

Κι ὅταν ἀγέρας φύσηξε ὀρμητικὰ μπῆκε στὸ καράβι, ἀνοίχτηκε στὰ πέλαγα κ' ἐγένηκε κουρσάρος, μὰ πάντα νικημένος, πικρόκαρδος καὶ βερεμιάρης γυρίζει στὰ λιμάνια καὶ θρηνηλογάει...

MIX A. ΡΟΔΑΣ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Ἄπ' τὰ δάκρια μου φυτρώνουν
Μύρια δροσερὰ λουλούδια,
Καὶ τᾶνα στενάγματά μου
Γίνονται ἀηδονιῶν τραγούδια.

Κι ἂν μὲ θές, θᾶναι δικά σου
Φῶς μου, ὄλα τὰ λουλουδάκια,
Κι ὄξω ἀπ' τὸ παράθυρό σου
Θὰ λαλοῦνε τᾶηδονάκια.

II

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποὺ μίσηψε ἡ παρθένα,
Μίσηψε καὶ τὸ γέλιο μιὰ γιὰ μένα.

Ἀκούω τὰ χωρατὰ πού λένε οἱ φίλοι,
Μὰ δὲ γελοῦν καὶ τὰ δικά μου χεῖλη.

Ἄπ' τὸν καιρὸ πού ἐκείνην ἔχω χυσι,
Ἐχω κι αὐτὸ τὸ κλάμα πιά ξεχάσει.
Κοντεύω ἄπ' τὸν καημὸ μου νὰ πεθάνω,
Μὰ οὔτ' ἓνα δάκρι δὲν μπορῶ νὰ βγάλω.

III

Μὲ ὀλόμαυρα πανιά τὸ καραβάκι μου
Στὰ πέλαγα ἀρμενίζει τ' ἀφρισμένα.
Ξέρεῖς τὸν πόνο πού κρατοῦν τὰ στήθη μου
Καὶ τὴν ἀγάπη ποῦ χουνε γιὰ σένα.

Μὰ σένα εἶν' ἡ καρδιά σου σὰν τὸν ἄνεμο
Κι ἄστατη πέρα δῶθε φτερουγίζει.
Μὲ ὀλόμαυρα πανιά τὸ καραβάκι μου
Μὲς στ' ἀφρισμένα πέλαγα ἀρμενίζει.

IV

Ὁ θάνατος, τῆς νύχτας εἶναι ἡ εἰρήνη,
Κ' εἶναι ἡ ζωὴ τῆς μέρας τὸ καμίνι.
Βραδιάζει πιά κ' ἡ νύστα μ' ἔχει πιάσει.
Ἡ μέρα τὸ κορμί μου ἔχει κουράσει.

Πάνω ἄπ' τὴ κλίνη μου ἓνα δέντρο ἀπλώνει
Τοὺς κλώνους του, ὅπου κάθεται τ' ἀηδόνη,
Κι ὅλο τραγοῦδια ἀγάπης τραγουδάει.
Καὶ στὸν αἰρὸ μου ἀκούω πρὸς κελαιδάει.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ